

DUREC VALÉRIA

Macska

Korog a gyomrom, jelezve, hogy már hosszú ideje rejtőzöm. Az előző helyen mindig kaptam ételt, de elhoztak onnan. Alighogy kinyílt a hordozó ajtaja, be-
menekültem a legelső helyiségbe az ágy alá, kereshettek, nem adtam életjeleket magamról. Éjjel, amikor minden elcsendesedett, felfedező körútra indultam a házban. Sem ételt, sem menekülési lehetőséget nem találtam. Nem tetszik ez a hely, a szagok, rezgések. Erőszak és fájdalom. Ezt éreztem már akkor is, amikor elhoztak. A legnagyobb kétlábú hím morgott egész úton, gonosz a lény. A mellette lévő kisebb kétlábú nőtény csendben volt, körbefonta őt a félelem. A legkisebb, ő tetszik, finom az illata és puha a keze, vele van dolgom, miatta vagyok itt, úgy érzem. Lépteket hallok.

– Cica, Foltoska, merre vagy?

Hegyezem a fülem, a kicsi kétlábú kölyök közelít, ő volt az, aki kiválasztott engem, kinyitotta a ketrecem és elvitt magával. Érzem az illatát, azt a szomorkás szagot. Kidugom a fejem az ágy alól.

– Hát itt vagy!

Érzem örömrzgéseit, és közelebb lépek hozzá. Ha a szimatomban nem csal, van a kezében valami, ó, igen, étel illata terjeng, remélem, nekem szánja.

– Ugye, éhes vagy? Hoztam neked egy kevés húst az ebédemből.

– Naná, hogy jöhet – gondolom és hozzá dörgölőzöm. Tetszik ez a kis teremtés.

Ajtócsapódásra riadunk, a nagy kétlábú ordít. Olyan, mint egy acsarkodó kutya, még a hátszörzetem is égnek áll.

– Előkerült már az a rohadék?! – üvölti – Nem is tudom mi a francnak hoztuk el a menhelyről! És még volt pofájuk pénzt is kérni érte!

A nőtény ijedten valamit mondogat neki, csattanást hallok, nyüszítést, földre esett tárgyak hangját. A mellettem guggoló kölyök összerezzen, remegni kezd. Karjaiba vesz, motyog a fülemben. Rémület, pánik terjeng körülötte.

– Nem adlak cica, inkább megszököm veled – suttogja.

Hozzá bújok, lágyan taposok a combján, dorombolásom nyugtatóan hat rá. Hálásan simogat, remegése enyhül. Viszont én még mindig éhes vagyok, megnyalok a kezét, amelyben a hús volt. Megérti.

– Te még biztosan éhes és szomjas vagy. Hozok valamit, csak a mostohaapám meg ne lássa.

Felugrom az ágyra, mégiscsak kényelmesebb a kemény padlónál, és várakozom. Hallom az acsargó kétlábú kutya üvöltését, a kislány sírását. Berohan a szobába és testével takar.

– Nem adom a cicát, ne bánts! Inkább engem büntess!

A fenevad beront a szobába, gyilkos, gonosz rezgésekkel, szinte lobogó tűzcsóvának látom. Megragadja a kislány kezét. Minden szőrszálam égnek áll, karmaim előbújnak, sziszegő figyelmeztető hangot adok ki, jelezve – Hagyd őt! A Kétlábú ellöki a kislányt és felém lép. Prüszkölve, harci ordítással nekiugrom, harapom, karmolom. Üvöltve elkapja a lábam és a falhoz csap. Egy életem oda lett, de nem adom fel, visszaugrom rá, tépem ruháját, bőrét, ahol csak érem. Hirtelen elcsendesül minden. Az acsargó vadállat eltűnik, csak a szőnyegbe beszívódó vérfoltok mutatják menekülő útját. Fáradtan odakúszom kis barátom ölébe, bajuszommal megsimítom az arcát. Zokogva ölel.

– Ne félj, még nyolc életem maradt...

Kecskés Péter: LightWater/WaterLight 4 (2021)